

P. ERȘOV

CĂLUȚUL COCOȘAT

PARTEA ÎNTÎI

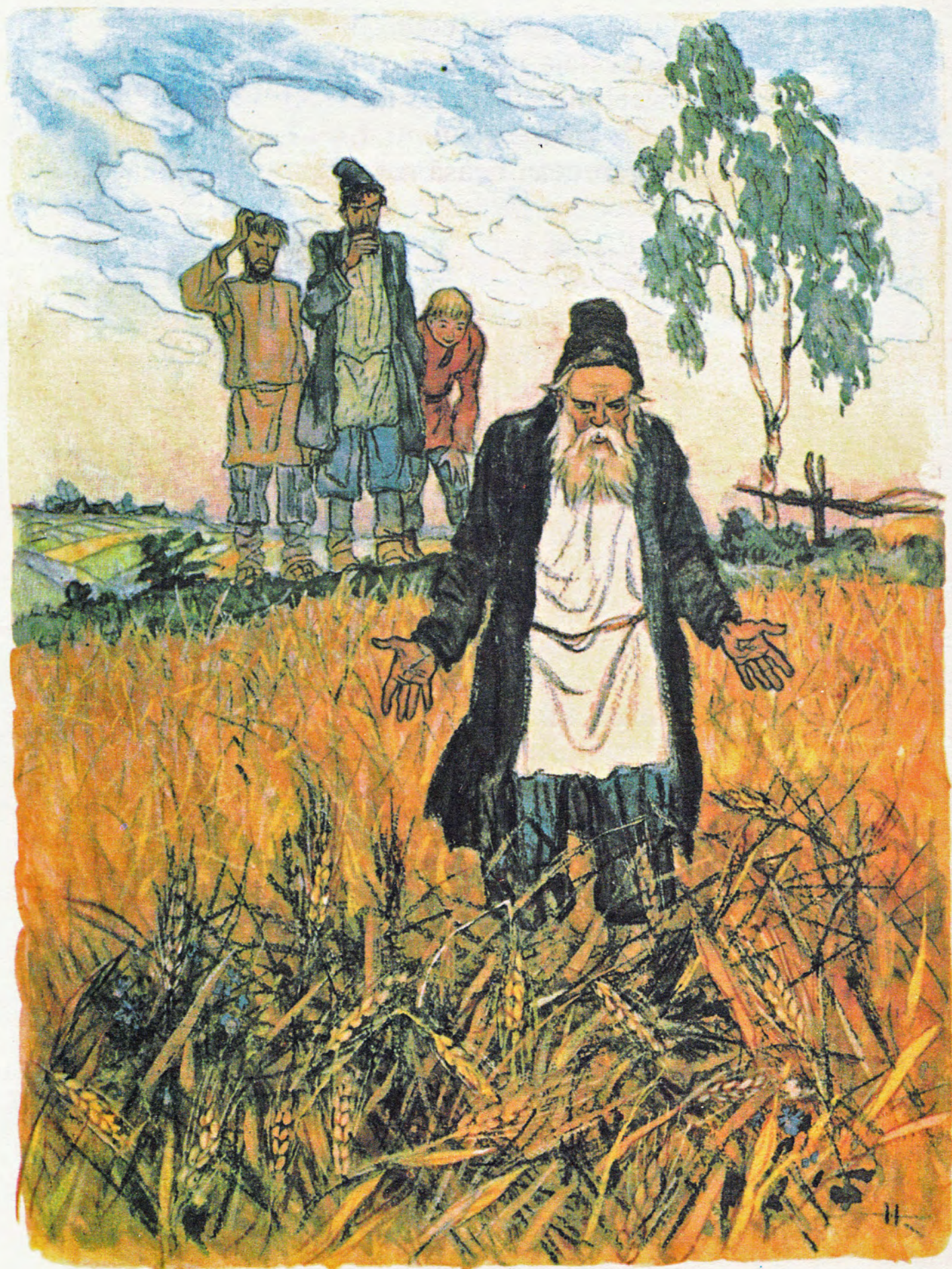
A fost odată...

Peste munți și peste dealuri,
Peste mări fără de maluri,
Pe pământul nostru bun
Sta un moș, într-un cătun.
Și-avea trei feciori: cel mare
Mai mintos era, se pare;
Mijlociu-așa și-așa;
Iar cel mic — prostuț sadea.
Frații grîne semănau
Și-n oraș mi le vindeau,
Că orașul se afla

Lîngă satul lor, colea.
Toate se vindeau în grabă,
Primeau banii la tarabă
Și, cu buzunaru-umflat,
Se-ntorceau acasă-n sat.

Vreme cît s-a scurs, n-am știre;
Iacă și-o nenorocire:
Pe ogoare, cineva
Grîu-ncepe a-l călca.
Pacoste așa cumplită
Nemaifiind pomenită,
Chibzuiră așadar
Cum să-l prindă pe tâlhar.
Și-n sfîrșit le vine gîndul
Să pîndească toți, cu rîndul;
Să păzească noaptea-n grîu,
Pacostei să-i pună frîu.

Deci, cum sta să amurgescă,
Vru cel mare s-o pornească
Stînd de strajă pe ogor,
Și-și luă furca și-un topor.
Dar veni curînd furtuna,
Nu se mai vedea nici luna.
Și flăcău-nspăimîntat
Într-un stog s-a furișat.
Trece noaptea, ziua vine;
De sub stog ieși, cu bine,
Se stropi cu apă rece
Și răcni fălos cît zece:
— Somnoroși nesăturați!
Haide, ușa descuiați,
Ploaia tare m-a udat
Noaptea cît de pază-am stat!

Frații-n grabă descuiară
Și-n odaie îl lăsară,
Întrebînd cu mare zor:
— Ce-a fost, frate, pe ogor?
Dar pîndarul se cruci,
La icoane se-ndoi
Și, tușind, grăi în șoapte:
— N-am dormit întreaga noapte!
Dar, spre nenorocul meu,
Timpu-a fost cum e mai rău:
A turnat ca din găleată,
Udă mi-e cămașa toată.
Vai de mine, ce furtună! ...
Altfel, totul a mers strună.
Tatăl spune cu mîndrie:
— Ei, Danilo, bravo ție!
Tu, ca să vorbesc așa,
M-ai slujit pe voia mea.
Neclintit, cum se cuvine,
Nu mă făcuși de rușine!
Iarăși sta să amurgescă.
Dînd acuma s-o pornească
Mijlociul spre ogor,
Își luă furca și-un topor.
Frigu-ardea ca o arsură;
Dinții-i clănțăneau în gură
Și, cum tremura de zor,
O luă iute la picior.
A pîndit într-o grădină,
Lîngă gard, pe la vecină ...
De, voinicul se temea!
Dar, în zori, cum mai striga:
— Somnoroșilor! Ce stați?
Haide, ușa descuiați,
Că a fost un ger turbat.
Uite, tot îs degerat!

Frații ușa descuiară
Și să intre îl lăsară,
Întrebînd cu mare zor:
— Ce-a fost, frate, pe ogor?
Dar pîndarul se-nchina,
La icoane se-ndoaia
Silnic răspunzînd în șoapte:
— N-am închis un ochi azi noapte!
Dar, blestem afurisit,
M-a pătruns un frig cumplit.
Of, ce n-aș fi dat pe-un foc!
Am jucat mereu pe loc
Și, zău, n-a prea fost a bună ...
Altfel, totul a mers strună.
Tatăl spuse: — Ai stat treaz.
Ești, Gavriilo, un viteaz!

Cît pe ce să amurgescă.
Prîslea să mi se gătească
Era timp ... Habar n-avea;
Pe-un colț de cuptor cînta,
Ca un prost, cu toată gura:
— Of, voi, ochi frumoși ca mura!
Frații au sărit de zor
Să-l gonească spre ogor,
Însă, cum se vede treaba,
Răgușeau cam toți degeaba.
Nici că se mișcase. Ci
Taică-su atunci veni
Să-l îndemne: — Haide-acușa,
Du-te să pîndești, Vaniușa!
Mazăre și bob ți-oi da,
Ba și poze, zău așa ...
Doar atunci Ivan coboară,
În suman mi se-nfășoară,
Ia și pîine berechet

Și-o pornește-ncet, încet.
Vine noaptea; iese luna.
El de pază face-ntruna.
Nevăzînd picior de om,
Se lungește sub un pom.
Cîte stele sînt socoate,
Pîinea de la sîn o scoate,
Cînd răsună-un nechezat.
Hait! Pîndarul s-a sculat
Gata lupta s-o înceapă
Și-a zărit, pe cîmp, o iapă.
Iapa, ce să vezi, era
Albă toată, ca de nea.
Coama lungă — măi să fie! —
Inelată și-aurie.
— Iete-te! Zi, tu-mi erai
Hoțul? ... Păi atuncea, stai!
Neica zău că nu glumește:

Te încălec cît zici pește!
Uite ce lăcustă, frate!
Și, cînd clipa o socoate,
Prîslea fuge către iapă,
Prinde coada — nu-i mai scapă! —
Și îi sare în spinare
D-andăratelea, călare.
Iapa însă nu se lasă!
Scînteind din ochi, focoasă,
Gîtu-n arc și-l îndoi
Și ca fulgerul porni.
Zboară-n cerc peste ogoare,
Peste rîpe, mări, sare,
Fuge-n tropot peste munți,
Umblă cu pași mari pe punți
Și, trecînd păduri și ape,
Vrea de Vanea să se scape.
Dar nici el nu e năîng:

Pumnii lui de coadă-o strîng ...
 Pîn-la urmă iapa geme:
 — Vanea, dacă-atîta vreme
 Nici nu te-am putut clinti,
 Vrednic ești stăpîn să-mi fii.
 Dă-mi un loc pentru odihnă
 Și să mă-ngrijești în tihnă;
 Dar, pe cer — să bagi de seamă —
 Cînd luceafărul de-aramă
 Va luci în fapt de seară,
 Slobodă, Vaniușa, iară
 Să mă lași de-i vrea, zglobie,
 Să mai umblu pe cîmpie.
 Eu, chiar peste zile trei,
 Am să-ți nasc doi cai, doi smei,
 Cai cu coame năzdrăvane,
 Cum nici n-au mai fost, Ivane!
 Și ți-oi naște și-un căluț
 De trei palme, piticuț,
 Cu două cocoșe-n spate
 Și urechi de-un cot, fîrtate.
 Primii doi să-i vinzi cum crezi,
 Dar căluțul să-l păstrezi
 Și să nu-l dai nici pe bice,
 Nici pe brîie, nici pe-arșice.
 Pe pămînt și sub pămînt
 Îți va fi tovarăș sfînt;
 Iarna o să-ți deie soare,
 Vara, umbră și răcoare;
 Cînd vei fi lihnit, ți-o da
 Pîine, miere, cît îi vrea.
 Iară eu, peste cîmpie,
 Slobod voi zbura-n tărie.
 — Bine, zice Vanea.

Ei,
 Și mi-o duce-ntr-un bordei

Unde nimeni n-o să vină,
 Pune-n ușă-o rogojină
 Și, cînd s-a mai luminat,
 O pornește-ncet spre sat
 Tot cîntînd în gura mare:
 — Voinicelul pe cărare ...
 Cum pe prispă a suit
 S-a și pus pe ciocănit.
 Bate-n ușă cu putere,
 Mai să rupă ușa, vere,
 Și stîrnește-un tărăboi,
 Ca la foc.

De! ... Amîndoi
 Frații-n grabă se sculară
 Și, cam bîlbîit, strigară:
 — Cine bate fără rost?
 — Eu sînt, bre ... Ivan cel prost!
 Frații ușa descuiară
 Și să intre îl lăsară

Ca să-l ocărăscă, ia,
C-a-ndrăznit să-i sperie-așa!
Doar că Vanea prostovanul,
Fără-a dezbrăca sumanul,
Se îndreaptă spre cuptor
Și, de-acolo, tuturor
Le vorbește-n gura mare
De isprăvi stîrnind mirare:
— Toată noaptea n-am dormit.
Stelele le-am socotit,
Luna parcă lumina,
Dar nu m-am uitat la ea.
Deodată vine chiar
Necuratul, cu pași mari.
Mutra lui ca de pisică.
Ochii — strachini. Și-și ridică
Dracul coada și — hop, țop! —
Strică, nene, snop cu snop.
Gluma asta nu-mi prea place.
Săr pe dînsul. Țin-te, drace!
M-a purtat prin lumea largă,
Gata capul să mi-l spargă ...
El credea că mă prosteste,
Da-l țineam, auzi, ca-n clește!
Vrînd să scape, în sfîrșit,
Hoțul m-a rugat spășit:
— Lasă-mi viața! Zău, cuminte,
Jur de-acuma înainte
Ca un an întreg, un an
Să nu-i tulbur pe țărani.
Eu, ca unul care cruță,
L-am crezut pe Aghiuță,
Zise Vanea — se opri
Și, căscînd lung, adormi.
Frații, cît se supărară,
Să nu rîdă, nu răbdară;

Rîd și sticlele-n ferești
De-ale prostului povești.
Nici bătrînul nu se-oprește
Și, cu lacrimi, hohotește,
Chiar dacă să rîdă-așa,
Moșul, nu se prea cădea!
Mult, puțin, n-am prins de știre
Cît trecu în povestire
De la fapta celui prost.
Nimeni nu mi-a spus ce-a fost.
Oare însă ne privește
Cîți ani timpul socotește?
N-om fugi, doar, după ei ...
Să vedem-nainte ce-i.
Păi Danilo (știți voi care),
Într-o zi de sărbătoare
Îmbătîndu-se cumplit,
În bordei a nimerit.
Cînd, ce vede? Din copite,
Cai cu coame aurite
Bat. Și-alături, un căluț
De trei palme, piticuț,
Cu două cocoase-n spate
Și urechi de-un cot, măi frate.
— Tii! Să știi c-am dat de rost
De ce doarme-aici cel prost!
Spuse el peltic și beat
(Da-l trezi minunea-ndat').
Și Danilo fuga dă
Lui Gavriilo-i spune: — Mă,
Ia să vezi de ce minune,
Cai cum nu mai sînt pe lume,
A făcut pesemne rost
Vanea, cît e el de prost!
Cei doi nu mai zăboviră.
Amîndoi se buluciră

Prin urzici, prin spinii mulți
Năpustindu-se desculți
Și-ncurcându-se-n picioare.
Ochii-apoi holbându-i tare,
Amîndoi, cu chiu, cu vai,
Intră în bordei, la cai.
Caii strașnic nechezau,
Ochi ca de rubine-aveau,
În inele mii și mii
Saltă coamele-aurii
Și, minune, la copite
Salbe au, de mărgărite.
Drag ți-era să-i tot privești!
Țar să fii, să-i călărești!
De atîta strălucire
Frații mai că-și ies din fire.
— Nu e lucru de mirare?
(Către mijlociu, cel mare

A vorbit pizmaș, cu foc)
Numai proștii au noroc.
Tu, chiar și minuni de-ai face,
N-ai găsi o rublă. Drace!
Asta-i! Ce mai vorbă goală?
Hai cu ei în capitală;
Cu boierii ne tocmim,
Iar bănuții-i împărțim.
Și bani buni cînd ai, măi frate,
Poți să bei pe săturate,
Mîna doar s-o vîri în pungă.
Iară prostul n-o să-ajungă
Să priceapă nici de frică
Ce-i cu caii, la o-adică!
Las' să-i cate unde-o vrea.
Bate palma. Uite-așa!
Frații-n gînduri se-ntîlniră,
Se pupară, se-nvoiră

Și plecară braț la braț,
Tot vorbind fără de saț
Despre cai, despre chiolhane
Și năstrușnice lighioane.
Timpul, calea și-o păzi
Ceas de ceas și zi de zi.
Iar duminica se scoală
Cei doi frați, în capitală
Merg cu treburi, vrînd oleacă
Și în port să-ntrebe dacă
N-au venit, strînși în osînză,
Nemți să tîrguiască pînză,
Sau Saltan-Țar cel hapsîn,
Ce creștinu-l vrea păgîn.
Au pupat cu mutre sfinte
Mîna bunului părinte
Și, luînd caii, la oraș
Au pornit iavaș, iavaș.
Trece seara, noaptea vine;
Lui Ivan i-e somn de-a bine,
Dar pe uliță, cîntînd,
Mușcă pîinea cînd și cînd,
Iar pe cîmp mi se fălește,
Mîna-n șold mi ți-o proptește
Și-apoi intră ca un domn
În bordei.

Adio somn!

Veselia i se curmă
Că, de cai, nu e nici urmă.
Doar căluțul-jucărie
Cum să salte nu mai știe
Dînd cu sete, pasămite,
Din urechi și din copite.
Începu să plîngă-avan,
În bordei, bietul Ivan:
— Caii mei, făpturi iubite,

Cai cu coame aurite!
Oare nu v-am alintat?
Care diavol v-a furat?
Dare-ar Domnul ca ăst cîine
S-o sfîrșească pînă mîne
Și pe lumea ceealaltă
De pe pod să cadă-n baltă!
Caii mei, făpturi iubite,
Cai cu coame aurite!

Dar căluțu-i spuse: — Ian
Lasă jalea, măi Ivan!
De-i nenorocire asta,
Eu pot să-ți alung năpasta.
Dracul nu-i amestecat:

Frații caii ți-au furat.
Ce s-o mai lungim degeaba?
Lasă, Vanea, fac eu treaba!
Tu încalecă. Dar știi,
Bine-n șa să mi te ții,
Că, deși mărunț îți par,
Fug cât zece armăsari.
Când copita-mi drumul scurmă
Și pe drac l-ajung din urmă!
Uite-l gata de plecare.
Vanea-i sare în spinare.
De urechi vîrtos l-a strîns
Fără-a se opri din plîns.
Iar căluțul, ca nimic,
Scuturînd din coamă-un pic
Se-opinti și sforăi
Și ca fulgerul porni.

Nori de praf — e de mirare! —
Îi zburau de sub picioare,
Și-ntr-o clipă chiar — ce zor! —
Vanea-ajunse hoții-n zbor.
Ei, de! se cam speriară,
Bîlbîiră, se-ncurcară,
Iar Ivan strigă spre frați:
— E rușine să furați!
Sînteți mai deștepți ca mine,
Dar sînt mai cinstiți, vezi bine:
Caii nu vi i-am furat!
Cel mai mare s-a strîmbat:
— Ne-ai cam prins cu-ocaua mică,
Dragă Vanea ... (Ce să zică? ...)
Dar cunoști doar lămurit
Traiul nostru necăjit ...
Oricît grîu am semăna

Pînea-ajunge-abia, abia.
Bir să dăm, sîntem în stare?
Iar zapcii nu cer oare?
Eu, de mult ce-am pătit,
Cu Gavriilo-am chibzuit
Toată noaptea asta lungă,
Cum s-avem un ban în pungă.
Și așa ne-am sfătuit,
Și atuncea ne-am gîndit
Pe căluți să luăm, frăție,
Ruble, cel puțin o mie.
Și să-ți mulțumim apoi
Printr-un dar: sau cizme noi
Cu potcoave, sau ... sau, poate,
O căciulă, dragă frate!
Vezi, bătrînu-acu-i bolnav.
Ce să facă? Stă trîndav!
Cum să ne mai facem veacu?
Înțelegi și tu, ce dracu!
— De-i așa, vorbește rar
Vanea, bine ... Vindeți dar
Caii mei cei minunați
Și... cu voi să mă luați!
Frații-ntîi s-au cam codit,
Cîr, că mîr... dar au primit.

Începu să amurgescă,
Aerul să se răcească
Și, să nu se piardă-n drum,
Hai să fac popas acum;
Sub copaci cu frunza rară
Caii bine și-i legară,
Au mîncat ei ce-au mîncat,
Au băut, dar cumpătat,
Și-au vorbit de toate cele,
Cîte-n lună și în stele.

Dar Danilo a chitit
Colo-n zări un foc. Grăbit,
Spre Gavriilo el privește
Și din ochiul stîng clipește,
Mai tușește, mai se-ndoaie
Cînd arată spre văpaie
Și se scarpină, se-apleacă.
— Ce-ntuneric! spune. Dacă
Barem luna, dintr-un nor
Ne-ar privi ocrotitor...
Tot mai lesne-ar fi! Te-apasă
Bezna asta-atît de deasă...
Ei, dar stai!... Mi se năzare?
Nu, e-un foc în depărtare...
Îl vedeți?... Zău, ce noroc!
Am putea să facem foc.
Ah, ce bine-ar fi!... În goană,
Du-te tu, frate Ivane!
N-am nimic să semene
A amnar sau cremene.
Dar Danilo-și zice-așa:
— Dracu-acolo să te ia!
Și Gavriilo se gîndește:
— Cine știe ce lucește?
Dacă sînt tîlhari — doar doi —
Nu mai vine el-napoi!
Pentru prost e totul lesne.
Sare pe căluț și-n bezne
Se afundă, zboară iar
Pe micuțu-i armăsar.
— Ce plăcere! Ura! Ura!
Țipă cît îl ține gura...
— Doamne-ajută! a strigat
Și Gavriilo, încruntat,
Iar făcîndu-și sfînta cruce:
— Ptiu! Ce drac voinic îl duce!

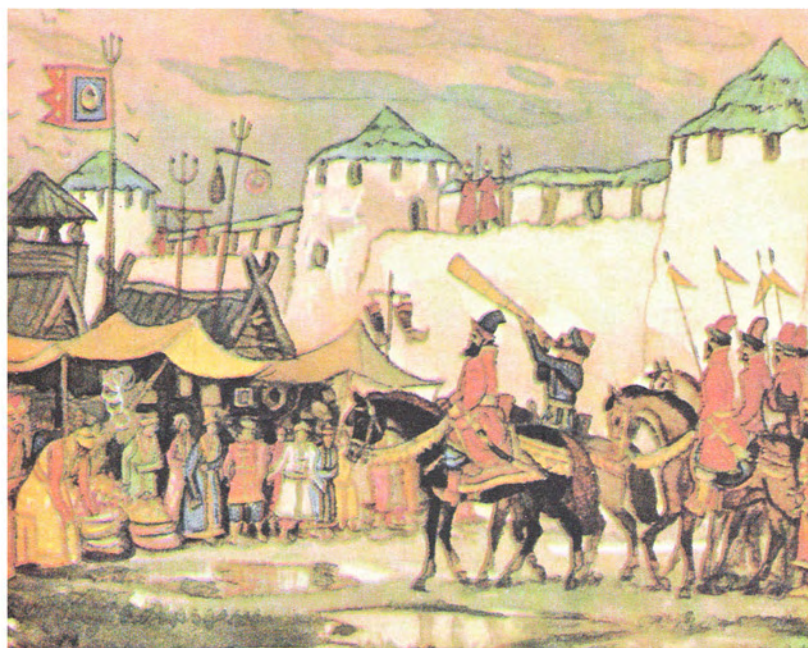
Focul arde tot mai tare,
 Calul zici că aripi are.
 Când ajung lângă vipie
 Parcă-i zi peste cîmpie,
 Însă nu-i deloc prea cald,
 Fum nu suie spre înalt.
 Cată Vanea și nu crede:
 – Uite, drace, ce se vede!
 E lumină ca de zi,
 Și nu-i cald, nici fum. Ce-o fi?
 Măi, ce foc! Măi, ce minune!
 Dar căluțul breaz îi spune:
 – Te tot miri, că n-ai habar!
 I-a căzut o pană, doar,
 Păsării măiestre. Lasă,
 N-o lua cu tine-acasă.
 Crede-mă, fă cum spun eu,
 Altfel o să-ți pară rău.
 – Iete-te! Ce-mi pasă mie?
 Spune prostul, se mlădie
 Și ia pana de pe jos,
 O-nvelește tacticos,
 În căciulă o pitește
 Și-ndărăt, spre frați, pornește.
 Când de amîndoi dă iară
 Le vorbește într-o doară:
 – Iacă-am fost... Și ce-am găsit?
 Un buștean ardea mocnit...
 Mi-am făcut inimă rea,
 (Of! of! dracu' să mă ia!)
 C-am suflat de nu mai pot
 Și abia s-a stins de tot!
 Frații n-au mai adormit
 Tot rîzînd neobosit,
 Dar Ivan sub car intrase
 Și-a tot tras la aghioase!

Caii-n zori i-au înhămat
 Și-n oraș dac-au intrat
 La obor au poposit,
 Lîngă un palat slăvit.

În oraș – un obicei:
 Ca nimica să nu cei
 Și să nu stai la tocmit
 Cît șoltuzul n-a venit.
 Pe la prînz, cu mulți ostași,
 Dă șoltuzul prin oraș,
 În botfori, privind semeț
 Pe sub cușma lui de preț.

Lîngă el e-un crainic gros,
 Cu mustață și bărbos;
 Într-un corn de aur suflă,
 Și, strigînd, abia răsufală:
 — Negustorilor! Deschideți!
 Haide, cumpărați și vindeți,
 Iară paznicii să stea
 Pe lîngă dugheni, colea,
 Să nu fie gălăgie,
 Nici bătaie să nu fie,
 Ca tâlharii, de-or veni,
 Să nu poată păcăli!
 Scurt, — deschid toți negustorii
 Și-și poftesc cumpărătorii:
 — Oameni buni și domni cinstiți,
 Ia poftiți la noi, poftiți!
 Nu vă spunem vorbă mare,
 Mărfuri bune-avem și rare!
 Și-apoi mușteriii vin,
 Cumpără cu bani peșin,
 Negustorii strîng parale
 Și clipesc spre-ostașii-n zale.

Între timp, ostașii-ajung
 La obor; în lat și-n lung
 Lumea se-mbulzea grămadă,
 N-avea loc un ac să cadă,
 Iar norodul zarvă face,
 Rîde, chiuie și pace!
 De! șoltuzul s-a mirat
 Că-i poporu-așa-ncîntat
 Și ostașii se căznesc
 Drum prin gloată de-i croiesc:
 — Draci desculți, feriți din cale!
 Ian priviți... Mai mare jale!
 Mustăcioșii strigă-n cor

Și din bici pocnesc de zor,
 Iar norodul, cum mai poate,
 Cușmele din cap își scoate
 Cînd să treacă-ntregu-alai.
 În oborul plin de cai
 Sînt doi cai voinici, în spume,
 Mîndrii cum nu-s alții-n lume:
 Coamele, cînd le smucesc,
 Ca de aur unduiesc,
 Coada tot de aur pare...
 Stă șoltuzul cu mirare:
 — Da, a Domnului grădină
 De minunății e plină!

Toți atunci s-au închinat
Și de vorba-i s-au mirat.
Iar șoltuzul glăsuiește,
Tuturor le poruncește
Să nu-nceapă-a se tocmi,
Să-nceteze a răcni,
Că el merge la palat
Să-l vestească pe-mpărat.
Și, lăsînd pază-n obor,
O luă iute la picior.

La palat curînd răzbate:
— Fie-ți milă, împărate!
Strigă strașnic tremurînd
Și se zvîrle la pămînt.
Doamne, nu mă osîndi,
Dă-mi poruncă a-ți grăi!
Țarul se îndură: — Bine.
Zi cu vorbe... mai puține!

— Spun și eu cum mă pricep:
Sînt șoltuz. Așa încep.
Cu credință și dreptate...

— Știu, știu...

— Iacă, împărate:
Astăzi, cu întregu-alai,
Merg la un obor de cai.
Văd o gloată în neștire.
Nici intrare, nici ieșire.
Ce să fac?... Am poruncit
Și tot locul s-a golit.
Dar, înalte împărate,
Ce-am zărit, e peste poate...
Lîngă-ntregul meu alai,
În oborul plin de cai
Văd doi cai voinici, în spume,
Mîndrii cum nu-s alții-n lume:

Coamele, cînd le smucesc,
Ca de aur unduiesc,
Și mai au și la copite
Salbe-ntregi de mărgărite...

Țarul, auzind, tresare
Și se umple de mirare.
— Vreau să văd așa minune,
Strigă el. Și chiar aș spune
Să-i aducem la palat.
Hei, rădvanul meu, îndat'!
Și rădvanul se-arată.
Țaru-n grabă se spală
Și se duse în oraș,
Cu o ceată de ostași.

Iacă-ajung și la obor.
Îngenunche toți de zor,
Strigă-ntr-una: Ura! Ura!...
Țarul, ce mai tura-vura,
Dînd de caii lui Ivan
Sare-n grabă din rădvan.
Ne-ncetat îi ocolește
Și cu vorba-i domolește,
Peste spate-i bate, rar,
Pe grumaji și, iar și iar,
Mîngîie-auria coamă,
Le vorbește, îi tot cheamă
Și, privind cercetător
Către cei din jurul lor,
Mi-ți întrebă-atunci: — Ei, cari
Au adus aști armăsari?
Cine li-i stăpîn? — Vaniușa
După frați se-nalță-acușa
Și, fălos ca un boier,

Spune, tot privind spre cer:
— Pentru cai, vorbești cu mine,
Că stăpîn li-s eu, vezi bine!
— Da? Ți-i cumpăr pe-amîndoi!
Cît? — Ne-om înțelege noi.
— Ce-ai dori să-ți dau în schimb?
— Două-ori cinci căciuli de-argint.
— Zece deci, într-un cuvînt!
Iară țaru-ncuviințînd,
Porunci să-i dea cît vrea,
Ba, din mare mila sa,

Încă vreo cinci ruble-i sună.
Vezi, c-avea inimă bună!
Caii-n grajduri fură duși
De grăjdari cărunți, supuși,
Toți cu-aurării pe spate,
Toți cu brîie colorate
Și cu bice. Merg agale,
Dar pe drum, să vezi matală,
Năzdrăvanii mi-i trîntesc
Și-ntr-un suflet o tulesc
La Vaniușa, amîndoi.

Vine țarul înapoi
Și-i grăiește: — Frate, uite,
Caii tăi nu vor să-asculte.
Ce să-i faci? Va trebui
La palat și tu să vii.
Ai să umbli-n catifele,
Haine noi cu-argint și stele,
Și ca brînză-n unt vei sta!
Peste grajd te-oi înălța
Domn, ca alții să-ți slujească.
Asta-i vorbă-mpăratească!
Vrei?

— Ia vezi cum s-a-ntîmplat!
Voi trăi într-un palat,
Înțolit în catifele,
Haine noi de-argint cu stele,
Și ca brînză-n unt voi sta!
Peste grajd m-oi înălța
Domn, ca alții să-mi slujească.
Din grădina părintească,
Voievod la împărat!
Brava! Dac-așa mi-i dat,
Am să te slujesc. Prea bine!
Dar să nu te bați cu mine
Și să pot dormi cît vreau,
Că, de nu, din loc o iau!

Vanea caii-atunci și-i cheamă
Și se duce fără teamă,
Iar, cum cîntă pe-ntrecute,
Caii joacă-n draci bătute
Și căluțul cu cocoase
Sare-n jocuri năvălase,
Spre uimirea lumii-ntregi.

Iară frații, înțelegi,
Luară banii în primire,
Îi vîrîră în chimire,
Mai băură binișor
Și plecară din obor.
Iar acasă-și împărțiră
Banii, se căsătoriră
Și-ncepură să trăiască,
Pe Ivan să-l pomenească!
Dar acum o să-i lăsăm,
Cu povestea să urmăm
Și să spunem mai departe
De Vaniușa ce-avu parte-n
Slujba lui la împărat,
Pe la grajduri cît a stat:
Cum fu luat drept duhul casei,
Cum pierdu pana măiestrei,
Cum măiastra-n urmă-a prins,
Cum crăiasa a învins,
Cum după inel s-a dus,
Cum plecă în ceruri, sus,
Cum a căpătat iertare
Pentru chitul foarte mare,
Cum a mîntuit acele

Treizeci de corăbii grele,
Cum n-a fiert nici în cazan
Și-a ajuns frumos Ivan,
Mai pe scurt, vom spune, dar,
Cum Ivan ajunge țar.